

Mand, jeg maa give dem til et Udvalg, men saa maa Følgen deraf naturligvis ogsaa blive, at dette Udvalg bliver nedsat. Det ærede Medlem talte om, at man skulde holde saadant noget indenfor Murene, men det glæder mig at kunne tilføje, at det ærede Medlem senere hen dog ogsaa rejste sig imod Hemmelighedskrammeriet, og efterhaanden, som han kom frem i sin Tale, viste det sig, at han havde en meget indgaaende Kritik at fremsætte mod Straffeanstalterne. Jeg mener nu, at det vilde være rigtigt, om denne Udvalgsbehandling, ganske uanset hvilke Følger den faar for de to Mennesker, der har rejst Sagen, kunde føre til, at hele Fængselsvæsenet blev stillet under et parlamentarisk Tilsyn. Der er nemlig ingenting i denne Verden, som staar sig ved at blive holdt fuldstændig i det skjulte. At holde offentlige Institutioner, offentlige Spørgsmaal i det skjulte vil altid, som Menneskene nu en Gang er, før eller senere medføre Misgreb, ikke alene Fejltagelser, men ogsaa Demoralisation. Derfor bør en Institution som Fængselsvæsenet efter min Opfattelse ind under et parlamentarisk Tilsyn. Hvad der kan gøres i denne Retning, og hvad der kan gøres i Retning af den mere personlige Klage, der er blevet rejst, vil vise sig, efter at vi har gennemgaaet Akterne. Før det er sket, kan ingen her have nogen begrundet Mening om denne Sag, og derfor bør heller ingen søge at paavirke Tingets Stemning overfor den.

Justitsministeren (Zahle): Jeg har i Aar lige saa lidt som i Fjor nogen Indvending imod, at dette Udvalg bliver nedsat, men jeg maa stærkt betone, at det her drejer sig om en gammel Sag, der er afgjort i Aaret 1916; det drejer sig ikke om Forhold, som vedvarende eksisterer ved Nyborg Straffeanstalt. Det gælder for mig om at skabe Arbejdsfred og Ro om denne Straffeanstalt, og dette kan kun modarbejdes derved, at der bestandig i den offentlige Mening ved den ærede Forslagsstilleres Optræden rejses den Opfattelse, at der stadig er noget i Vejen oven paa Nyborg Straffeanstalt. Den Sag, det her drejer sig om, blev, som nævnt, afgjort i September 1916, og alle, som har beskæftiget sig med denne Afgørelse, Dommeren, som har undersøgt Sagen, og de administrative Embedsmænd, som har gjort Indstilling til mig, saavel som jeg selv, har været fuldkommen enige om, hvordan denne Sag skulde afgøres; der har ikke

været Spor af Dissens paa noget Punkt. Denne Sag har jeg ikke ønsket at holde hemmelig i nogen særlig Forstand, navnlig ikke hemmelig for det ærede Medlem, som er Forslagsstiller her i Dag, thi da de to Mænd, der havde rejst Klage over Forholdet ved Nyborg Straffeanstalt, og som, efter at være blevet afvist i hvert Fald af een anden Folketingsmand, fordi han kunde mærke paa dem, at de var Folk, hvis Klager man ikke skulde høre efter, endelig var blevet accepteret af det ærede Medlem, og han havde ført deres Klager frem, viste det sig under Undersøgelsen, at deres Klager intet havde paa sig. Undersøgelsen kom saa imidlertid ind paa selvstændige Baner, og det viste sig da, at der uafhængigt af disse Klager kunde paavises nogle uheldige Forhold paa Nyborg Straffeanstalt, og det viste sig tillige, at Klagerne selv var højest uheldige, saa at Resultatet bl. a. maatte blive det, at begge Klagerne maatte afskediges. Derefter henvendte jeg mig til den ærede Forslagsstiller og meddelte ham, at nu vilde Sagen faa dette særegne Forløb, og opfordrede ham derfor til at gennemgaa Sagens Akter, inden jeg traf min Afgørelse. Det ærede Medlem svarede imidlertid, at han havde ikke Tid til at gennemgaa Sagens Akter før efter ret lang Tids Forløb. Jeg kunde ikke overfor de ikke saa faa Personer, hvem der i denne Sag ventede en Afgørelse af Betydning for hele deres Liv, forsvare at forhale Sagen, og jeg maatte derfor træffe min Afgørelse. Da det ærede Medlem saaledes ikke havde kunnet faa Tid til at gennemgaa Sagens Akter i Tide, stillede han først under 19. Juli 1917 et Forslag, som bortfaldt, og stillede saa den 14. November 1917 et nyt Forslag om Udvalg, som vedtoges, og som jeg ikke modsatte mig. Ministeriet tilskrev straks derefter Svendborg Amt om at faa Sagens Akter udleveret, men en Del af dem beroede ikke mere hos Svendborg Amt, idet de var til Brug under en Appelsag, og der forløb da uden Skyld fra Justitsministeriets Side nogen Tid, inden Udvalget kunde faa Akterne. Det fik imidlertid Akterne den 18. Januar 1918 og havde dem til den 15. Marts 1918, altsaa paa det allernærmeste to Maaneder, men desuagtet kom der intet Resultat af Udvalgets Arbejde.

Nu stilles der paa ny Forslag om Nedsættelse af Udvalget, og jeg skal paa ny ikke modsætte mig det. Det ærede Medlems Ytring, at det er mig ubehageligt, at